

Peaks ommeti linnoke laulma,

sowib mönni, kui hea nõu pudub; — aga, kui ta laulab, panne siis tähhele! — Moor naene ei saand kanga kuddumisega toime, lõngad lõksid kõik kääst katki ja sassi. Temma jättis kanga senna paika ja jooksis metsa. Seal raius rahn suurt puud, mis temmale need ennekuuldud sõnnad mele tulletas: „täna nattoke, home nattoke, kül-
lap suur wähheneb.“ Temma sai julgust ja ütles: „kui se pissoke linnoke lodab selle sure pu mahha sawad, siis ei sa minna omma kanga wasto?!“ Põris omma mele, lõks fojjo, sõlmis lõngad kinni ja kuddus kanga mahha.

S o l k i m e s e s o h k.

Saks ostis trahteris puddeli jodawatwina, ja pallus ennesele teist puddelit wet tua, et wina omma tahmise järrele lahjamaks tehha. Trahteri isfanda kwe aastane poioke, kes sedda näggi ja kulis, ütles terawaste wõderalē: sedda polle teil tarwis

ennam tehha, mo papp kallas keldres jubba wet peale. — Seddasamma koerust tewad ka wahhest kõrtsmikud; pealegi weel pimamehhed, kes pima ja korele te ärest krawist wet sissepannewad.

J o d i k.

Ühhe saksal olli jodik tener, kes allati joobnud olli. Kui ta ühhel hommikul warudes tuppä tulli, ütles herra temmale: lakkewassikas, jubba hommiko warra olled ennese täis tõmband! „Ärge panke pahhaks, aus herra,“ wastas tener, „se on weel eilest iärge.“

Te, te poeg, kõi sa eest leiad.

Lapsed piddawad wahhest wannemate toitmist raskeks. Sedda mõtles ka üks poeg, ja wiis omma issa kelgoga sohho. Temma ennese wälke poeg olli ka järrele tulnud ja ütles: „issa, ärra jätta kelko mahha, kellega minna siis sinno üksford sia toon.“ Selle peale ehmatas mees nenda, et wanna is-